

KARDINALOVA HOMILIJA NA ĐAKONSKOM REĐENJU

Zagreb, katedrala, 5. listopada 2013. godine.

Liturgijska čitanja: Iz 43,1-7; Iv 13,31-35

**Dragi oče Biskupe, mnogopoštovani oci provincijali,
draga braćo i sestre u vjeri!**

1. Zahvalan sam Gospodinu koji nas je sabrao u našoj prvostolnici na slavlje đakonskoga ređenja dvanaestorice mladića, dijecezanskih i redovničkih, koje je predstavio prečasni Rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa. U njegovoj osobi pozdravljam sve poglavare i odgojitelje Zagrebačke bogoslovije i redovničkih zajednica, kao i gospodu profesore koji su kandidate za đakonat brižnom ljubavlju pratili na putu formacije.

Pozdravljam župnike ređenika i sve svećenike, đakone i redovnike, sudionike ovoga misnog slavlja. Pozdravljam časne sestre redovnice, bogoslove, sjemeništare, redovničke kandidate i kandidatice i sve vas nazočne koji ste došli sa željom da podijelite radost s našim ređenicima u trenutku dok se, milošću Duha Svetoga, spremaju postati posvećenim službenicima Crkve.

Srdačno pozdravljam vas, dragi kandidati za sveti red đakonata. Iskreno se radujem što ste prihvatili Božji poziv i svoje živote spremno položili u njegove ruke. Ovdje sa zahvalnošću posebno pozdravljam vaše drage roditelje, braću i sestre, rodbinu, prijatelje i znance.

2. Braćo i sestre, ovakva se slavlja događaju svake godine u našoj katedrali, i zbog toga smo u vjeri zahvalni Božjoj dobroti koja trajno prati svoju Crkvu potičući u njoj pozive na svećeništvo. Molimo Duha Svetoga da po svemu svijetu poveća broj svetih službenika koji će se potpuno posvetiti Kristovom djelu.

Današnje ređenje slavimo u Godini vjere i možemo ga razumjeti samo u vjeri. I danas nam odzvanjaju riječi Apostolskog pisma pape Benedikta XVI. kojim je proglasio Godinu vjere: »Vrata vjere (usp. Dj 14,27) koja vode u život zajedništva s Bogom u njegovoj Crkvi uvijek su nam otvorena. Preko njihova praga može se prijeći kada je Božja riječ naviještena, a srce dopusti da ga oblikuje milost koja preobražava« (Porta fidei, 1).

Te su riječi upravljene svima nama. Vjera u Boga, Oca Isusa Krista temelj je svekolike kršćanske egzistencije i po njoj se učenici Isusa Krista razlikuju od drugih. Tu je vjeru tražio Isus od svojih učenika. Onima koji su ga u jednoj prigodi pitali: »Što nam je činiti da bismo radili djela Božja?« (Iv 6,28), Isus je ovako odgovorio: »Djelo je Božje da vjerujete u onoga koga je on poslao« (Iv 6,29). U nekim drugim prilikama Evanđelje jasno govori da Isus nije činio čuda zbog nevjere svojih sugovornika (usp. Mt 13,58).

Vjera je Božji dar što ga Duh Božji ulijeva onima koji žele vjerovati i koji su spremni primiti milost u svoje srce. Ta krijepost traži da se upozna sadržaj objavljenog nauka prema mogućnostima pojedinca. To poznavanje i produbljivanje spoznaje vjere zadatak je svih kršćana, a posebno zaređenih službenika. Toj svrsi na izvrstan način pomaže Katekizam Katoličke Crkve, kojega je potrebno uvijek iznova čitati i razmatrati.

Međutim, dragi ređenici, draga braćo i sestre, nije dovoljno samo teoretsko poznavanje sadržaja vjere. Papa Benedikt XVI. to tumači ovako »Imati vjeru u Gospodina nije nešto što se tiče samo našega uma, područja intelektualne spoznaje, već je promjena koja zahvaća život, sve ono što jesmo: čuvstva, srce, um, volju, tjelesnost, emocije, ljudske odnose. S vjerom se uistinu mijenja sve u nama i za nas i jasno se otkriva naše buduće određenje, istina o našem pozivu u povijesti, smisao života, svijest da smo putnici prema nebeskoj domovini« (Benedikt XVI., Opća audijencija, 17. listopada 2012.).

Stoga se svima nama postavlja pitanje: Je li vjera uistinu snaga koja preobražava naš život? Ili je tek jedan od sastavnih dijelova našega života, a ne presudni stav koji zahvaća život u cjelini? To pitanje želim podijeliti danas posebno s vama, dragi ređenici. Ono podrazumijeva temeljit ispit

savjesti, na što je svatko od nas pozvan. Potrebno je sa svom ozbiljnošću pitati koje je mjesto vjere u našem redovitom životu, trebamo zauzetije tražiti Boga koji nas čeka u našoj svakidašnjici.

3. Dragi ređeniče, »Ne boj se, jer ja sam te otkupio; imenom sam te zazvao: ti si moj« (Iz 43,1). Te utješne riječi koje Gospodin upravlja svome narodu pomažu nam dohvatiti smisao sakramentalnih znakova ovoga slavlja. Unatoč ljudskim slabostima kojima smo svi podložni, sasvim je razumljivo da onaj koji je pozvan primiti tako veliki sakrament svetog reda, u sebi osjeća nešto što nazivamo strah Božji. Štoviše taj osjećaj je to intenzivniji što se dublje shvaća uzvišenost samoga poziva. Zadivljujuće je otkriti kako Gospodin u povijesti spasenja gotovo redovito hrabri one koje poziva. Koliko puta u Svetom pismo nalazimo poziv: ne boj se, ne bojte se.

Danas, dragi ređenici, Gospodin gleda na vas i ponavlja vam isti poziv. Dapače Crkva danas moli da Bog koji je započeo u vama dobro djelo da ga i dovrši. A neuklonjiv korijen toga povjerenja nalazi se u Gospodinovoj tvrdnji: ti si moj, ti meni pripadaš, »dragocjen si u mojim očima, vrijedan si i ja te ljubim« (Iz 43,4).

U mnogim se slučajevima čovjek, a ponekad i mi sami, možda uplašimo tih Gospodinovih riječi. Naime, želimo pripadati isključivo samima sebi. Danas po svetom sakramentu Krist vas još više približuje sebi. Ponavlja: ti si moj! Vi, koji ste već Kristovi po krštenju i krizmi, danas se po daru Duha Svetoga sakramentalno suobličujete Kristu Sluzi Očevu. A to postajete da biste mogli vjerno vršiti službu koja vam se povjerava.

4. Misno Evanđelje nam govori o novoj zapovijedi: »Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge. Po ovome će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge« (Iv 13, 34-35).

Želim ovdje podcrtati Isusove riječi *kao što sam ja ljubio vas*. Isusova ljubav prethodi. Bog je uvijek prvi. Isus je prvi prošao tim putem sve do kraja. To je put i njegovih učenika, službenika: biti ustrajan u službi naroda Božjega. Ljubav kao potpuni dar samoga sebe put je koji traje čitavog života. Na tom

se putu neprestano uči. Papa Franjo nas poziva da tim putem hodamo zajedno sa siromasima, potrebnima.

Kristov nasljedovatelj je pozvan trošiti svoj život, ne očekujući ništa za sebe. Srce onoga koji služi u Kristovo ime ponizno je i budno. Milošću dobiveni autoritet unutar Crkve nikada ne smije postati prigodom stjecanja osobne koristi, uzdizanja samoga sebe ili, što je još gore, vlasti nad drugima.

Dragi mladi prijatelji, dosljednost, redovita povezanost s Bogom po molitvi, čistoća života i osjećaja trebaju krasiti Kristova službenika. Ljudi će osjetiti radost kada vide svjedoka Evanđelja kojemu je jedina utjeha što je u zajedništvu sa svojim Gospodinom i dijeli njegovu milosrdnu ljubav braći i sestrama.

5. Dragi ređenici, zahvalni smo što ste imali hrabrosti odgovoriti Božjem pozivu. Vi postajete đakoni u vidu svećeništva u krilu Crkve. Ona, dobra Majka, vas je odgojila, Ona vas prati, Ona za vas moli, Ona vas je izmolila, Ona se vama raduje i na vas računa. U njoj imate primjere i uzore. Prošle je subote u Puli na čast oltara podignut mladi hrvatski svećenik Miroslav Bulešić. Evo vam uzora!

Neka vas na životnom putu i u đakonskom služenju prati nebeski zagovor Presvete Bogorodice Marije, Prečiste Djevice, blaženog Alojzija Stepinca, neustrašivog pastira, primjera apostolskog žara i kršćanske čvrstoće te blaženog svećenika Miroslava Bulešića.

Draga braćo i sestre u vjeri, vama, vašoj ljubavi i vašim molitvama preporučujem ovu našu braću koja sada primaju red đakonata. Amen.